

[Udenrigsministeren.]

tror, at en sådan FN-tilstedeværelse i Berlin kunne have samme nyttige og fredsgavnende indflydelse, som FNs tilstedeværelse i andre internationale krisecentre har haft det, og jeg vil også mene, at et sådant udtryk for international solidaritet med Berlin ville være en både tiltalende og nyttig ting.

Jeg vil gerne bekræfte den radikale ordfører, det ærede medlem hr. Helge Larsens udtalelse om, at de to regeringspartier ikke sætter tidsfrister for hinanden. Der kan godt være forskellige vurderinger af nuancer og det rette tidspunkt for beslutninger mellem to samarbejdende regeringspartier, uden at man derfor stiller hinanden ultimata. Det er gennem en stadig fortsat intern drøftelse parallelt med forhandlinger udadtil med NATO, at den sag, vi først og fremmest drøfter i dag, har fundet sin løsning, og at man har fundet frem til den form, hvorunder den nu vil kunne gennemføres. Jeg tror gerne, at forsvarsministeren og jeg havde set den gennemført hurtigere, men jeg tror ærlig talt ikke, at en meget hurtigere gennemførelse ville have været opnåelig.

Vi har igennem de senere måneder befundet os i stadige forhandlinger med NATO om enhedskommandoen, og disse forhandlinger er ført så hurtigt og med så stor intensitet, som det overhovedet er muligt; internationale forhandlinger, hvori flere regeringer er impliceret, tager jo nu engang deres tid.

Det ærede medlem hr. Aksel Larsen sagde om enhedskommandoen, at det var noget, man kaldte den; man kaldte den NATO-enhedskommandoen, men reelt er det et dansk-tysk militærsamarbejde. Det er klart, at det ville passe langt bedre i det ærede medlems kram, hvis det blot var et dansk-tysk militærsamarbejde, for så ville det ærede medlems udspil til fordomme, der utvivlsomt findes i kredse af befolkningen, være langt mere effektivt. Men det er jo ikke rigtigt. Det drejer sig om et

reelt NATO-samarbejde; en tredjedel af officererne, der bliver inddraget i stabene, er hverken danske eller tyske, men af anden NATO-oprindelse, ligesom hele kommandoordningen henhører under nordregionen sammen med Norge. Det er disse kendsgerninger, som dog står tilbage, selv om det ærede medlem og hans meningsfæller søger at tegne et forvrænget billede.

Også på andre punkter forekommer det mig at det ærede medlem hr. Aksel Larsen i sin meget negative og meget ensidige betragtningstype bevægede sig på kanten af, hvad der overhovedet er en diskussion værd. Han fandt det barokt eller selvmodsigende at indgå i et forsvarsmæssigt samarbejde med et land, man befinder sig i krig med. Ja men det kan da ikke være andet end en fuldstændig tom formalitet, som det ærede medlem ikke kan foregive at han vil tillægge nogen som helst betydning i den debat, der finder sted her. Danmark er da ikke mere i krig med Vesttyskland, end Sovjetunionen er det med Østtyskland.

Kernen i hele denne sag er noget ganske andet. Jeg erkender gerne, at det, jeg siger nu, kun er en gentagelse af, hvad jeg sagde i formiddags, og hvad andre har fremhævet i debatten, nemlig at det, der må være sagens midtpunkt, må være Danmarks ret til at forsvare sig og Danmarks ret til at forsvare sig i samarbejde med andre vestlige lande, og denne ret må vi mene vi har i samme grad som alle andre lande. Den lære, vi vil drage af den 9. april 1940, er, at neutralitet ingen sikkerhed giver for et lille land med Danmarks beliggenhed, at isolation, afrustning og forsvarsløshed ikke giver nogen sikkerhed, men tværtimod øger vort lands usikkerhed. Det er læren heraf, vi udmønter i vort medlemskab af NATO, i vor nye forsvarsordning og nu i denne NATO-enhedskommando, og jeg tror faktisk, at det ærede medlem hr. Aksel Larsen er en meget slet rådgiver for det danske folk i alle disse anliggender.

Jeg lyttede opmærksomt til det ærede